

שלוש אהבות שהן אחת

משיחת הרבי לח"י אלול תש"י

א. אודות ח"י אלול כותב כבוד קדושת מורי וחמי אדמו"ר שהוא יום הולדת של מורנו הבעל שם טוב ואדמו"ר הזקן. ועל פי הידוע שביום הולדתו של אדם מזלו גובר (והמקור לזה - ככל ענין בנסתר שמרומז גם בנגלה - בירושלמי), מובן, שבח"י אלול נעשית הגברת הכוחות של מורנו הבעל שם טוב ואדמו"ר הזקן.

אודות עניינם של מורנו הבעל שם טוב ואדמו"ר הזקן מבאר כבוד קדושת מורי וחמי אדמו"ר שהבעל שם טוב סלל דרך לכל אחד ואחד מישראל אפילו פשוט שבפשוטים שיוכל לעבוד את השם יתברך, ואדמו"ר הזקן הראה איך שכל אחד ואחד מישראל אפילו פשוט שבפשוטים יכול לעבוד את השם יתברך. ובמקום אחר מובא הלשון שהבעל שם טוב העמיד סולם שהכול (גם אנשים פשוטים) יוכלו לעלות עליו, ואדמו"ר הזקן הראה איך לעלות בהסולם.

ואף שלא נתפרש שם מהי הדרך או הסולם, הרי זה מובן ממה שכותב כבוד קדושת מורי וחמי אדמו"ר שעניינו של הבעל שם טוב הוא אהבת ה' אהבת התורה ואהבת ישראל, או (כפי שמובא לפעמים) בסדר הפוך, אהבת ישראל אהבת התורה ואהבת ה' (מלמעלה למטה או מלמטה למעלה).

ב. ג' אהבות אלו, אהבת ישראל אהבת התורה ואהבת ה', קשורות זו בזו, ועד שכולם חד.

ובלשון המשנה: "כל שרוח הבריות נוחה הימנו רוח המקום נוחה הימנו וכל שאין רוח הבריות נוחה הימנו אין רוח המקום נוחה הימנו".

- ולהעיר מדיוק הלשון "בריות" דייקא, על דרך מה שכותב אדמו"ר הזקן בתניא פרק ל"ב בביאור מאמר חכמינו זכרונם לברכה "אוהב את הבריות ומקרבן לתורה", ש"אף הרחוקים מתורת ה' ועבודתו ולכן נקראים בשם בריות בעלמא", היינו, שאין בהם שום יתרון ומעלה מלבד היותם בריות של הקב"ה [ועל דרך המסופר בגמרא שנזדמן לרבי אלעזר אדם אחד שהיה מכוער ביותר ואמר כמה מכוער אותו האיש, והשיב לו, "לך ואמור לאומן שעשאני כו'"], "צריך למשכן בחבלי עבותות אהבה... לקרבן לתורה ועבודת ה'", ועל דרך זה בנדון דידן, שאפילו בנוגע ל"בריות בעלמא" אמרו "כל שרוח הבריות נוחה הימנו רוח המקום נוחה הימנו וכל שאין רוח הבריות נוחה הימנו אין רוח המקום נוחה הימנו" -

שמזה מובן שכאשר חסר באהבת ישראל ("אין רוח הבריות נוחה הימנו") הרי זה הוכחה שחסר באהבת התורה ואהבת ה' ("אין רוח המקום נוחה הימנו").

ובפרטיות יותר:

אהבת ה' לבדה יכולה להביא להתבודדות בכלל ובפרט מאנשים פשוטים. ועל דרך זה אהבת התורה לבדה יכולה לפעול שיהיה יקר בעיני עצמו ובמילא יתבודד משאר בני ישראל. ולכן מדגישים שאין להסתפק באהבת ה' ואהבת התורה, אלא צריכה להיות גם אהבת ישראל, ויתירה מזה, החסרון באהבת ישראל מורה על חסרון גם באהבת ה' ואהבת התורה.

אהבת ישראל נותנת חיזוק באהבת התורה ופועלת שאהבת ה' תהיה אמיתית. אהבת ה' ואהבת התורה פועלים ומביאים לידי אהבת ישראל.

ג. ובענין זה יש נתינת כח מיוחדת בח"י אלול:

אפילו אם במשך השנה כולה היה חסר בג' האהבות ושייכותן זו לזו, הרי, בבוא ח"י אלול, יום ההולדת של מורנו הבעל שם טוב ואדמו"ר הזקן, שבו נעשית הגברת כחותיהם, ניתוסף כח בג' האהבות ושייכותן זו לזו.

ובפשטות - שנעשית ההכרה במוח והרגש בלב שאי אפשר לחלק ולהפריד בין ג' האהבות, אהבת ישראל, אהבת התורה ואהבת ה', כיון שכולם חד, כשם שישראל אורייתא וקודשא בריך הוא כולא חד.